

Mehmet Daimagüler

ÖFKE YETMEZ!

DEVLETİMİZ BAŞARISIZ
OLDU – ŞİMDİ SIRA
BİZDE

NSU (NATIONAL-
SOZIALISTISCHER UNTER-
GRUND – NASYONAL
SOSYALİST YERALTI
ÖRGÜTÜ)
DAVASINDA MÜTALAAM

İçindekiler

Cover

Özet

Yaşam Öyküsü

Başlık

Telif hakkı

Giriş

1. Münferit Terör Eylemlerinden Herkesin Başarısızlığına Giden Yol

2. NSU Davası'na Genel Bakış

Mütalaa

3. Davadan Beklentiler

4. Kim NSU'dan Söz Etmek İsterse, Irkçılık Konusunda'da Susmamalıdır

5. Başarısızlık ve Örtbas Etme: Anayasayı Koruma Teşkilatı'nın Suç Ortaklığı

6. Hukuk Devletinin Temel Direğinin Yıkılması: Polisimizin Önyargısı

7. Kısıtlı Aydınlatma İsteği: Federal Başsavcılık

8. İki Almanya'nın Yeniden Birleşmesinin NSU için Anlamı

9. Sanıkların Ceza Ehliyetleri

10. Sonuç: NSU Teröründen Öğrendiğimiz En önemli Husus

Ekler

Açıklamalar

Özet

NSU-Davasası (Nasyonal Sosyalist Yeraltı Örgütü Davası), Almanya'nın savaş sonrası tarihinin en önemli duruşmalarındandır. Şimdi karar verildi. Ama eğer seri cinayetlerin perde arkası tam olarak aydınlatılmıyorsa ve kurbanlar devlete güvenini yitirmişse, bu kararın ne önemi var? Mehmet Daimagüler, güvenlik kurumunun ihmallerini delillerle ortaya koyuyor ve devlet kurumlarının NSU cinayetleri konusunda ne denli ırkçı bir düşünceye sahip olduklarını kanıtlıyor. Anlaşıyor ki, bizim devletimizin utanç verici yanlış davranışı olmadan bu eşi görülmemiş seri cinayetleri işlemek imkansız olurdu.

Biz, birbirimizle nasıl yaşamak istediğimiz ve adalete nasıl bakacağımız sorusunu devlete bırakamayız. Mehmet Daimagüler her şeye karşın şöyle diyor: Almanya iyi bir ülke. Ama biz, demokrasimizi ve hukuk devletimizi savunmak zorundayız. Hele şimdi daha çok.

“Mehmet Daimagüler bizim avukatımız olmamasına karşın, her zaman yanımızda oldu. Bıkmadan usanmadan adalet için mücadele etti. Onun kitabı bizim için önemli, ülkemiz için önemli. Çünkü NSU'dan hayatta kalan bizler için artık bir ses var ve bu sesi birçok insanın duyacağını umuyoruz.” Semiya ve Kerim Şimşek, Nürnberg'de öldürülen Enver Şimşek'in çocukları.

Yaşam Öyküsü

Mehmet Gürcan Daimagüler, 1968'de bir işçi çocuğu olarak Siegen'de doğdu. Hukuk doktoru, köşe yazarı ve yazar. Düzenli olarak günlük gazetelerde ve hukukla ilgili medyada yazılar yazıyor. Almanya'da en tanınmış cinayet kurbanları avukatlarından biridir. "Ausschwitz Muhasebecisi" eski SS mensubu Oskar G.'ye karşı açılan ceza davasında Macaristanlı yahudi müvekkilini savundu. 2011'de, kimlik tartışmasına acımasızca açık bir katkı olarak "Şimdi Hiç Güzel Bir Ülke Değil" adlı kitabı yayımlandı. NSU davasında 2001'de öldürülen Abdurrahim Özüdoğru'nun kızkardeşlerini ve NSU'nun 2005'de kurşunlayarak öldürdüğü İsmail Yaşar'ın kızını savundu. Mehmet Daimagüler cinayetlerin aydınlanması için yılmadan mücadele ediyor. Okullarda, üniversitelerde, polis akademilerinde ve derneklerde düzenli olarak konuşmalar yapıyor ve devletin başarısızlığının NSU davasında olduğu gibi bir daha tekrarlanmaması için çabalıyor.

MEHMET DAIMAGÜLER

ÖFKE YETMEZ!

DEVLETİMİZ BAŞARISIZ OLDU.
ŞİMDİ SIRA BİZDE

NSU (NATIONAL-
SOZIALISTISCHER UNTER-
GRUND – NASYONAL
SOSYALİST YERALTI
ÖRGÜTÜ)
DAVASINDA MÜTALAAM

BASTEI ENTERTAINMENT

BASTEI ENTERTAINMENT

Bu kitapta bazı isimler kişilik hukukunu korumak için kısaltılmıştır.

Özgün baskı

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Çeviren: Dr. phil. Mehmet Özata
Kapak Düzeni: MassimoPeter-Bille
Cilt/Kapak Motivi: © Imago/Horst Galuschka
Dizgi: Jilzov [Digital Publishing](#), Düsseldorf
Baskı: Almanya

ISBN 978-3-7325-7058-4

Bizi, şu internet sayfasında bulabilirsiniz: www.luebbe.de

Giriş

1. Münferit Terör Eylemlerinden Herkesin Başarısızlığına Giden Yol

“Almanya Federal Cumhuriyeti Şansölyesi olarak: Cinayetleri aydınlatacağımıza, suç ortakları ile - azmettiricilerini ortaya çıkaracağımıza ve bütün faillerin hak ettikleri cezayı almaları için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza dair söz veriyorum. Bunun için gerek federal ve gerekse eyaletler düzeyindeki bütün resmi makamlar azami ölçüde çalışmaktadırlar.”

Bu etkileyici konuşmayı, Federal Şansölye Angela Merkel 23 Şubat 2012 tarihinde şüpheli NSU katilleri tarafından yaşamlarına son verilen insanların yakınları; en sevdikleri-babaları, kocaları, hayat arkadaşları, oğulları, kızları ve kardeşleri önünde yapmıştır. Zira bundan sadece birkaç hafta önce dokuz göçmen küçük işletmecinin, polis memurlarının kafalarında kurguladıkları gibi “Türk Mafyası” na kurban gitmedikleri, Alman ırkçılar tarafından öldürüldükleri ortaya çıkmıştı. Bayan polis memuru Michele Kiesewetter, polis dosyalarında tahmin edildiği üzere “Çingeneler” veya “Zenciler” tarafından değil de, ülkemizin doğusundan gelen Almanlar tarafından katledilmemişti. Evet, Federal Şansölyemiz etkileyici, tamamen merhamet dolu ve içeriğine katıldığımız bir konuşma yapmıştı. Bu konuşmayı dinleyen herkes, sadece Hükümet Başkanına değil, Almanya’nın tamamına yeniden güven duymaya başlamıştı. İnsanlar güven duymaya başlamıştı, ben de güven duymaya başlamıştım, çünkü Merkel’in sözleri açtı ve aydınlatma sözü netti. Bu konuşmayı dinlerken gözlerimdeki yaşlardan utanmıyordum.

Ancak şimdi üzerinden beş yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen verilen bu söze ne oldu? Söz verilmişti ama tutulmamıştı. Zira cinayetler eksiksiz aydınlatılmamıştı ve NSU suç ortakları ile destekçileri hâlâ serbestçe ortalıkta dolaşmaktadırlar. Federal ve eyaletlerin “yetkili” makamları olayın aydınlatılması için “azami ölçüde” çalışmadılar. Hatta bazı makamlar bunun tam aksini uyguladılar: dosyalar yok edildi, ifade izni verilmedi ve tanık gösterilmedi. Kesinlikle bağımsız bir makam olmayan, aksine Federal Adalet Bakanlığı’na ve böylece sonuçta Federal Şansölyeye bağlı Federal Başsavcılık vaktinden önce NSU Yapısının “soruşturmasının tamamlandığını” açıkladı. Davanın ilk günlerinde Beate Zschäpe ile diğer sanıklar aleyhine ileri sürülen cesur iddiaların foyası olduğundan farklı bir şekilde etkileyici bir şekilde ortaya çıktı. İyi bilinenin aksine bir iddia ortaya atıldı. Sanıklardan Carsten Schulze savunmasında hiç kimsenin hakkında bilgi sahibi olmadığını, NSU’nun üçüncü bir bombalama eyleminden söz etti. Bir Türk tarafından Nürnberg’de işletilen restoran, “El Feneri Bombalama Eylemi” nin hedefi yapılmıştı. Schulze böyle bir ifadede bulunmamış olsaydı, Nürnberg Cumhuriyet Savcılığı bugün dahi bombayı bulan ve yaralanan, bu restoranda çalışan Türk kökenli şahsı şüpheli olarak görmeye devam edecekti.

NSU davasında sona gelinmiştir. 4 yıl süren davanın duruşmalarına katıldık, 600 tanık dinledik, 380.000 sayfadan fazla dosya materyali değerlendirdik. Yıllarca beş asıl ve üç yedek hâkim, Federal Başsavcılıktan dört savcı, on üç savunman ve onlarca müdahil avukatları hukuk devleti ilkesine uygun görülen bir davada gerçeğin ortaya çıkması için çaba harcamışlardır. Terör örgütü yok edildi, Uwe Mundlos ve Uwe Böhnhardt öldüler, Beate Zschäpe ve diğer sanıklar mahkûm edildiler. Ülkemiz nefes aldı, sistem nihayet işledi. Ceza hükmü hepimizi, insan olarak, toplum olarak arındırdı. Saygınlığımız yeniden tesis edildi. Bu faslı kapatabiliriz ve artık diğer, acil sorunlarımızla

ilgilenebiliriz. Nihayet! Son haftalarda ve aylarda, sesli veya sessiz bir şekilde ifadesini bulan benzer bir düşünceye sahip olanlar az olmamıştır. Bu isteği kınamak da küstahça değerlendirilirdi. Zira hepimiz büyükbabalarımız dönemindeki ile çağımızın suçluları arasında acımasız bağlantı kuran bu konunun kesin olarak kapatılmasını ne çok istiyorduk. Barış yapmak için bu konunun sona erdirilmesi özellikle de bir ceza davasının işi değil midir? Kurbanlar için barış, toplum için barış sağlamak değil midir?

Ancak tam da bu dava bunu yerine getirememiş olup bir başkasının da böyle bir görevi yerine getirmesi mümkün değildir. Münih Asliye Yüksek Mahkemesi'nde görülen davanın sonucu beş sanığın cezai sorumluluğu olmuştur. Ne daha az , ne de daha fazla.

Ancak NSU Yapısı toplumumuzu temelinden sarsmıştır. Özgürlük ve eşitlik, hoşgörü ve insanlık temeli üzerine kurulmuş bir toplumu derinden etkilemiştir. Anayasamızın uzlaştırıcı ve hatta etkili dilinde “İnsan onuru dokunulmazdır”, “Herkes kişiliğini özgürce geliştirme hakkına sahiptir” ve “Bütün insanlar kanun önünde eşittirler” ifadeleri yer almaktadır. Bu hakların ihlal edilebilir olduklarını bizzat anayasa açıkça ortaya koymaktadır. Okul Arkadaşım Yazar Navid Kermani “Anayasanın 65. Yılında” Federal Mecliste yaptığı önemli bir konuşmada şu ifadeyi kullanmıştır: “Birinci cümlede belirtildiği gibi insanın onuru dokunulmaz olsaydı, ikinci cümlede talep edildiği gibi devletin bunu dikkate almaması ve hatta korumaması gerekirdi”.

Onur, özgürlük, eşitlik; bu değerler NSU'nun mermileriyle delik deşik edilen ülkemizin temel değerleriydi. Ve hepimiz bu değerleri savunmaya çağrıldık.

Daha iyi bir topluma giden yol uzun ve taşlıdır. Bu yol cezai sorumlulukla bitmez. “Sorumluluğu” daha geniş kapsamlı düşünmeliyiz. Almandada bu kavram çift içeriklidir: bir taraftan “gerçekleşen bir olayı kabul etme

yükümlülüğü”, diğer taraftan da “mümkün olduğunca her şeyin yolunda gitmesi, gerekli ve doğruların yapılması ve mümkün olduğunca zararın ortaya çıkmaması”

yükümlülüğüdür.¹ Yani buna göre NSU eylemleri için doğrudan sorumlu tutulmasak dahi sorumluluk üstleniriz. Gerçekleşmiş bir olay ve geleceğimiz için sorumluluk üstleniriz.

Stephan Hessel, *Empört euch!* (Öfkelenin) başlıklı polemik yazısında insanlara “ben yokum!” diyerek sebat etmenin insanın kendisine ve dünyaya yapabileceği en kötü şey olduğunu bildirir. Bu, dünyamızın karmaşıklığı karşısında donup kalmamak, pür dikkat öfkelenmenin işe yaradığı konuları aramaya bir çağrıdır. NSU yapısında işte böyle bir konuyla karşı karşıya gelmekteyiz. İşte bu yüzden benim çağrım: Sorumluluk üstlenelim! Kendimiz için, ülkemiz için, devletimiz ve organları için, hatalarımız ve yetersizliklerimiz için sorumluluk üstlenmek. Bu sorumluluğumuza aynı zamanda NSU tarihinin, bütün sırlarının çözülmüş ve bütün sorulara cevap verilmiş gibi yapamayacağımız da dâhildir.

Cevap bulmamış çok sayıdaki sorulardan bazılarına değinecek olursak; Federal Başsavcılığın da belirttiği gibi NSU soruşturması gerçekten de tamamlanmışsa bu konuyu bugüne kadar neden bilmiyoruz, genç Bayan Polis Memuru Michele Kiesewetter’in gerçekten de ölmesi gerekiyor muydu? Köln Probsteigasse’de bulunan İran kökenli bir aileye ait olan bir gıda dükkânında bombayı kim saklamıştır? İki tanığın eşkâl açıklamasına ne Uwe Mundlos ne de Uwe Böhnhardt uymaktadır. Muhtelif Federal Anayasayı Koruma Dairesi Makamları olay hakkında neler biliyorlar? Thüringen’deki Nazi-Oluşumu Anayasayı Koruma Muhbirleri (V-Leute) tarafından zorla yaptırılmıştı ve yaptırılmaktadır. Örgütün bu üçlüsünün nerede gizlendiği ve ne yaptığı hakkında hiç kimsenin gerçekten de haberi yok mu? Genç Halit Yozgat’ın internet kafesinde

katledildiğinde Anayasayı Koruma Memuru Andreas Temme olay yerinde ne yapıyordu? Emniyete gidip kendisini tanık olarak bildirmesi yerine neden oradan kayboldu? Bir Nazi nasıl olur da mahkemeye tanık olarak getirilebilir ve Hessen Eyaleti Anayasayı Koruma Dairesi'nin "önerdiği" ve parasını ödediği bir avukat tarafından savunulabilir? Müdahilin bu avukatı azletme ve yeni, gerçekten de müvekkili için çalışacak bir vekilin görevlendirilmesi talebi Federal Başsavcık tarafından nasıl reddedilebilir? Üstelik de her şeyin usulüne en iyi şekilde uygun olduğunu bildirerek? Merkel'in söylediği gibi olayın aydınlatılmasında Alman makamlarının "azami ölçüde" çabaları böyle mi görünüyor?

Şansölyemizin konuşmasına geçenlerde yeniden baktım. O zaman aklıma gelmeyen şeyler şimdi aklıma geldi. Tam olarak söylemem gerekirse; söylediği değil, aksine eksik olanı hatırladım. Gerçi kurbanların çoğunun Türk kökenli oldukları üzerinde durmuştu, ancak kurbanların çoğunun Türk ve Müslüman olduklarını söylememişti. Faillerin Theo Boulgarides'i de Türk sandıklarından öldürdükleri sanılıyordu. Almanya'da bazılarının Müslüman ve Türklere nefret beslediklerinden Şansölye neden dokuz kişinin öldürüldüğünü açık seçik söylememişti? İtalyan veya İspanyol değil ve fakat Türkler öldürülmüşlerdi. Hepimiz göçmeniz, ama sadece biz Türklerin çoğunluğu Müslümanız. Bu da bizleri diğerlerinden ayırmaktadır. Şansölye bu şartlar hakkında konuşmadı, zira Müslümanlar ve Türklere karşı nefretin azalmadığı, aksine son yıllarda arttığını itiraf etmek zorunda kalacağından endişelenmişti. Bu nefretin Nazilerin soğuk kalplerinde olmadığı, aksine toplumumuzun tam ortasında derinliklerinde bulunduğunu itiraf etmek zorunda kalacağından endişelenmişti. Her Nazi islamofobik, antisemitik ve ırkçıdır, ancak her antisemitik ve her İslam düşmanı Nazi değildir. Naziler hakkında iğrenerek konuşup Thilo Sarrazin ile toplum tarafından kabul edilen, Thilo Sarrazin'in kundaklamayı teşvik eden

kitabıyla desteklenen ırkçılık hakkında susarken olayı basite indiriyoruz.

“Biz sadece normal insanlar gibi muamele görmek istedik.” Eski Federal Cumhurbaşkanı Christian Wulff kurbanların yakınlarıyla yaptığı bir konuşmada, bu cümle kullanılmıştır. “Normal insanlar gibi.” Bu sözler, kurbanların yakınlarının o tarihte nasıl bir tereddüt içinde olduklarını göstermektedir. Endişe verici olan şudur; bu sözler, NSU’nun kendi maskesini düşürmesinden yıllar sonra çok sayıda başka insan tarafından haklı olarak bütün dünya önünde haykırılabilir. Özgürlük ve onur içinde bir yaşam sürdürmek isteyen, yerle bir edilmiş memleketlerinden kaçmak zorunda kalan, yakın doğu devletlerinden gelen her insan bu sözleri söyleyebilir. Afrika’nın yoksulluğu ve acılarından ülkemize gelen, çocukları için daha iyi bir yaşam düşleyen, bizim için sadece “ekonomik sığınmacı” olan her insan bu sözleri söyleyebilir. Çoğunluk için olağan olan, yasal metinlere geçmiş her hakkın esirgendiği eşcinseller ve lezbiyenler bu sözleri söyleyebilir. Berlin’in göbeğinde büyük anne-babaları, büyük büyük anne-babaları için büyük anne-babalarımızın, büyük büyük anne-babalarımızın toplama kampı inşa ettiği, merkez politikacıların bile haklarında insani ... olarak konuştukları Sinti ve Romanlar bu sözleri söyleyebilirler. Sünnet tartışmaları ile ilgili olarak Bay Doktor ve Bayan Profesör tarafından okur mektuplarında da belgelendirildiği gibi “arkaik” bir din mensubu oldukları söylenen Yahudiler bu sözleri söyleyebilir. Bu ifadenin Müslümanlar için de geçerli olduğu kendiliğinden anlaşılmaktadır. Naziler hakkında konuşmak yeterli değildir. Biz kendi hakkımızda da konuşmalıyız, başka insanlar hakkında nasıl ve ne şekilde konuştuğumuz ve hüküm verdiğimiz hakkında da konuşmalıyız.

Tamamen Kişisel Başarısızlığım

NSU skandalı bağlamında “Güvenlik güçlerinin başarısızlığı” veya “Devletin başarısızlığı” hakkında konuşuyoruz. Her ikisi de doğrudur. Ancak bu da gerçeğin sadece bir kısmıyla ilgilidir. Gerçek, yalın gerçek ise hepimizin başarısızlığıdır. Kurbanlarla dayanışma içinde bulunduk mu? Medyada yeniden “Dönerci Cinayeti” ni duyduğumuzda dayanışma sözünü kullandık mı? Kassel ve Dortmund’da “Bu Onuncu Kurban Değildir” sloganıyla sokağa çıkan ve tam da bu dayanışmayı gösteren insanlar olmuştur. Tamamen kendimize ait uçurumun kenarından, bu uçurumun bize baktığı tehlikeye bakmalıyız. Gerçeğin bu anının var gücüyle önlenmesine çalışılmasa da, ben bu gerçek anın var gücümle önlenmesine çalıştım, ama hiçbir şey yardımcı olmadı. Aşağıya baktım, gördüğüm çirkin yüze kalbim yarı kötülük hali tanıklık etti.

Türk dostlarımla birlikte oturup seri cinayetler hakkında konuştuk ve katillerin Naziler olabileceği hepimiz için tamamen açık bir konuydu. Ancak ben bu kanaat hakkında ne yaptım? O tarihlerde dünyanın en önemli kurumu sayılamayacak olan Alman Hür Demokrat Parti FDP’nin Federal Yönetim Kurulu’na gittim, yine de bu ziyaretim insanların dikkatini bu şüpheyeye çekmek için anlamlı olmuştu. Milletvekillerini veya İçişleri Bakanlarından birisini şüphemiz hakkında bilgilendirme imkânı bulmuştum. Bu bir işe yaradı mı? Bilmiyorum. Ancak bildiğim neden sustuğumdur. Korkaktım. Belki polis yine de haklıydı. Belki de kurbanların tamamı gizli suçlulardı.

Ancak bunlar gerçeğin tamamı değildir. Ayrıca iyimserlikten susmuştum. O tarihte politikada bir yer edinmek istiyordum. Ancak Federal Parti Meclisinde, özellikle de Westerwelle’nin Başkanlığını yaptığı, benim uzun zaman öncesinde terk ettiğim Alman Hür Demokrat Partisi FDP’de ırkçılık konusunda konuşmanın hiçbir oy

getirmeyeceğini, aksine oy kaybına neden olacağını biliyordum. Dul kadın/erkekler, öksüz veya yetimler, acılı anneler ve babalarla dayanışma içine girmemiştim, çünkü milletvekili olmak istiyordum, Federal politik yaşamda yükselen bir kariyer için diyet ödeneceğini sanıyordum. Parmağımın güvenlik güçleri ve gizli servisleri işaret edemem, ailelerin acılarından yakınamam ve iyilerden birisiymişim gibi de davranamam. Müvekkillerim ve karşılaştığım her kurban yakınından özür diledim (Burada aslında kurban yakını demek doğru olmaz: doğrusu NSU'nun eyleminden kurtulanlar olmalıdır). Bu insalınarına, bağışlanma dileğimi kabul ettiklerinden ve affedici olduklarından dolayı teşekkür borçluyum.

Kamuoyu NSU'nun 2005 yılındaki eylemini "Döner Cinayet Serisi" olarak öğrendi. İsmail Yaşar öldürülmeden kısa bir süre önce, 31 Ağustos'ta *Nürnberger Zeitung* Gazetesi, bu aydınlatılmamış seri cinayetlerle ilgili olarak Nürnberg Cumhuriyet Savcılığı'nın soruşturması hakkında haber yaptı. Sadece 341 sözcükten ibaret olan oldukça kısa bir haberdir. Habere "Döner Cinayeti" manşeti atılmıştı. Polis muhabiri daha sonra aslında "Dönercinin Katledilmesi" manşetini atmak istediğini, ancak gazetede yeteri kadar yer kalmadığını gerekçe göstererek "Döner Cinayeti" manşetini kullandığını açıklamıştır. O tarihe kadar, bu olayda da cinayet silahı olarak kullanılan Ceska marka tabancayla yedi kişi vurularak öldürülmüştü. Kurbanların sadece ikisi dönerci büfesinde çalışıyordu. Diğerleri çiçek dükkânı, anahtarcı, gıda bakkalı ve tadilat terzi dükkânı işletenlerdi. Yine de "Döner Cinayetleri" kariyer yapmıştı, bu ifade *Frankfurter Allgemeinen Zeitung*, *Neuen Zürcher Zeitung* ve *Spiegel* seri yayın çıkaran medya kuruluşları tarafından da alınmıştı.²

İngiliz Yazar Charles Reade, eylemlerimiz olabileceğinden dolayı kullandığımız sözcüklere dikkat etmemiz gerektiği konusunda bizi uyarır. Belli bir anlamı

içeren aynı sözcüğün her gün ve sürekli olarak kullanılması, diğer büyük sözlerden daha güçlü bir etki yaratmaktadır. Böylece “Döner Cinayeti” 2011 yılının kelimesi olmuştur. Ben bu öneriyi Facebook’ta yapmışım ve birkaç saat içinde yüzlerce insan bu fikri desteklemişti. Yılın kelime olarak seçilmesinde Jürinin gerekçesinde şu ifade kullanılmıştır: “Bir sağcı terörist cinayet serisinin gerçekte uygunsuz, folklorik-klişe etiketiyle, toplumun içindeki bir grubun tamamı dışlanmakta ve olay kökenlerine göre bir dönerci büfesi mahkemesine indirgenerek kurbanlar da büyük ölçüde ayrımcılığa tabi tutmaktadır”. Bu doğrudur. Ancak, bu sözü ilk duyduğumda ırkçı bulduğum için oldukça sinirlendiğim de bir gerçektir. O tarihte yine de buna karşı herhangi bir şey yapmamışım. Korkudan, iyimserlikten bir şey yapmamışım.

Burada ve şimdi eylemlerimiz sonuçsuz kalırsa, ölenlerin acısını yaşamak boşunadır. Ayağa kalkmalıyız, harekete geçmeliyiz ve söze başlamalıyız. Sığınmacı yurtlarında yangın çıktığında, Sinagog ve Camilerin duvarları kirletildiğinde, sevgileri için kamuoyunda direnen LGBT İnsanlara saldırıldığında, kadınlar cinsel saldırıların kurbanı olduklarında, Sinti ve Romanlara küfredildiğinde, dövüldüklerinde veya katledildiklerinde ve bütün bu olup bitenlere sustuğumuzda sessiz suç ortakları oluruz. Sonunda bizden de hesap sorulacağından emin olmalıyız.

Zayıflar savunmasız ve yalnız kaldıklarında bu bizi önce ilgilendirmez. Duyarsızlığımız bizi de içine alacaktır, hepimizi. Cezasız her saldırıyla, “suça tapınmaya son vermeye” her çağrıyla, öldürüleseye dövülen her evsiz-yurtsuz insanla insanlığımızın bir kısmını da birlikte ölmektedir. Anayasamızın 1. maddesinde “İnsanlık onuru dokunulmazdır” denilmektedir. Ne kadar güzel bir cümle! Nasıl da güçlü bir cümle! Ancak kör bir kuyuya düşmektedir ve gerçekten de daha iyi olmasını istediğimiz, geçmişimizden daha iyi olmasını istediğimiz bir dönemin yankısında yok olmaktadır, daha iyi olmasını istediğimiz,

devletin ve güçlülerin her şeyi ifade ettiği, insanların hiçbir anlam ifade etmediği dünya toplumlarında yok olmaktadır. Bu cümle, duyarsızlığımızın da katkısıyla anlamsızlaşmışsa artık bizim için bir koruyucu şemsiye de olmayacaktır. “Biz”, benim de olduğum gibi sadece ülkemizin Türk kökenli insanları değildir artık, aksine hepimiziz. Ya insanlık onuru herkes için geçerli olacaktır, ya da hiç kimse için. Hukukçulara ve polislere teslim etmek için hukuk devletimiz oldukça önemlidir ve sırf terk etmek için demokrasimiz değerlidir.

Bu ülke iyi bir ülkedir. Her ne isem ve sahip olduğum her ne varsa aileme ve Almanya'ya borçluyum. Hukuk devletini, hukuk devletine inanmadığımdan dolayı eleştirmiyorum, aksine hukuk devletine inandığım için eleştiriyorum. Dünyanın hiçbir yerinde ırkçılığın olmadığı bir ülke yoktur. Aksini iddia eden yalan söyler. Bazı milletler karanlık taraflarında dururlar. Irkçılık hakkında konuşurlar, tartışırlar ve hatalarla ilgili çalışmalar yapıp, telafi etmeye ve daha iyi olmaya çalışırlar. Bazı milletler de basıncı dayanılmaz bir hal alıp büyük bir gürültüyle patlayıncaya kadar hatalarını görmezden gelirler. Biz Almanlar, biz hiçbir yerde evimizin tam merkezindeyiz. Biz sorunlarımız hakkında konuşuruz, ırkçılık hakkında konuşuruz, ama zorlu bir noktaya geldiğimiz zaman vazgeçeriz. Sözgelimi kurumsallaşmış ırkçılık söz konusu olduğunda böyle yaparız. Ama özellikle de bu noktada, işin özü söz konusu olup içimizi acıttığı yerde konuşmaya devam etmemiz gerekmez mi?

Devlet Irkçılığı

Katillerin kalplerine nefret yerleştiği için dokuz erkek ve bir kadın ölmek zorunda kaldılar. Ama güvenlik güçleri işlerini yapmadıklarından, en azından yapmaları gerektiği

şekilde yapmadıklarından dolayı öldüler. Güvenlik mekanizması başarısız olmuştur. Tam da bu bağlamda sürekli güvenlik mimarisindeki “arızadan” bahsedilmektedir. A isimli gizli servis ile B isimli polis teşkilatı daha iyi bilgi alış-verişinde bulunabilirdi. C formülerinde de yapısal iyileştirme yapılabilirdi. Evet, “arızadan” söz edilmektedir ve bu arıza giderildiğinde de problemin çözüleceğinden. “Arızadan” söz etmek devletin başarısızlığı bağlamında NSU olayında samimi bir öz refleks değildir. Bu kurbanlarla alay etmektir. “Arıza” kavramı olayı küçük göstermek ve teknik bir olay haline getirmektir. Bu yönde “Güvenlik mimarisinde eksiklikler” sözü çıkarılmaktadır. “Teknik” hakkında konuşmak kolay gelmektedir, herhalde tutum ve düşünme hakkında konuşmaktan daha kolaydır.

Çok sayıdaki kriminal memurunun kafasında vurularak öldürülen bir Türk uyuşturucu işine karışmış olmalıdır “tutumu” bulunmaktadır. Çok sayıdaki olay yerinden çok sayıda tanığın kısa saçlı, Alman veya Doğu Avrupalı görünümünde bisikletli adamlardan söz etmeleri, bu adamlar hakkında soruşturma açılmasına yeterli olmamıştır. Bunun yerine olay yerine narkotik köpekleri getirilmiş, bunun yerine dul kadınların ve öksüzlerin telefonları dinlenmeye alınmıştır. Türk kökenli kurbanlar, kurban olamazlardı. Ne ölenler, ne de geride kalanları kurban sayılabılırdi. Yine de hayatlarıyla oynanmıştır, yine de onurları ellerinden alınmıştır. Ölenler, suçluların kafalarına kurşun sıkıp öldürerek ve görüntüleri Paulchen-Panther-Bekennervideo’ya koymak için fotoğraflarını çekerek onurlarını almışlar. Kurban ailelerine, kederlilere yas tutma izni vermeyen ve bunları jurnal ve şüphe objeleri haline getiren güvenlik aygıtı kurban ailelerinden yine onurlarını almıştır.

Ve bugün? Münih’te yapılan neredeyse 400 duruşma sonrasında ve yüz polis memurunun ifadesinin alınmasının ardından kafalarda hiçbir şeyin değişmediği duygusu ve

memurların esas itibariyle o tarihteki davranışlarının doğruluğuna bugün dahi inanıldığı kanaati devam etmektedir. Baden-Württemberg Eyalet Kriminal Dairesi'nin bir "Uygulamalı Olay Analizinde" özet olarak şu ifade kullanılmaktadır: "Kültür çevremizde insanların öldürülmesinin tabu olarak görülmesi esas alındığında failin davranış sistemiyle bölgemizin standart ve değer sisteminin dışında kaldığı sonucu çıkarılabilir." Raporun devamında bu ifade daha da somutlaşmaktadır. Cinayetler nitelikli olarak işlendiğinden, cinayetler ticari amaç dışında, farklı bir amaç için işlenmiş olmalıdır, denilmektedir. Burada onur kırılmasına dayalı bir cinayet işlenmiş olacağı göz ardı edilmemelidir. Tabiri caizse ticari bir onur cinayeti olmalıdır.³

Yani Almanlar baskın kültürlerinden dolayı adam öldürmezler, bunu sadece yabancılar yapar, yani onur kavramına abartılı anlam yükleyen yabancılar. Bu da verilen mesajdır. Bu belge sadece bir değil, çok sayıda yüksek görevli memur tarafından düzenlenmiştir. Belge Baden-Württemberg Eyaleti İçişleri Bakanlığı'na çok sayıda insan tarafından gönderilir. Buradan da diğer eyaletlerin dairelerine dağıtılmıştır. Hiç kimse, tek bir okur bile "Bir dakika bu ifade sadece gülünç ve yanlış olmayıp aynı zamanda ırkçıdır" dememiştir. Doğru yazdım: ırkçıdır. Bu belge sırf ırkçılığın ifadesi değilse, ırkçılık diye bir şey yoktur. Şimdiye kadar hiç kimse bu ifadeyi tekzip etmedi, ne İçişleri Bakanlığı ne de Güvenlik Güçleri Sendikası Başkanı.

Olmaması gereken şey olamazdı. Cinayet kurbanıyla ilgili bir hüküm derhal verilmişti. Eyalet Kriminal Dairesi'nin anılan raporunda memurlar kurbanı ayrıntılı bir açıklama gereği duymadan "Kayda değer görünen para kullanması" şeklinde rapor etmişlerdi. Sırf bu sübjektif değerlendirmeye kurbanlar "mali ve ekonomik durumunu yasadışı veya yüksek riskli aktivitelerle iyileştirmek için

aşırı duyarlılık gösteren” kişiler olarak gösterilmiştir.⁴ Dokuz kurbandan yedisinde uyuşturucu madde bağlamında dikkat çeken hususlar bulunduğu iddia edilmiştir, bu ifadenin o tarihte yürütülen soruşturmanın sonuçlarına göre tamamen yanlış olduğu ortaya çıkmıştır. Şöyle devam edilmektedir: “Her 9 kurbanın da geçimini suç sayılan faaliyetlerden temin eden, kendi içlerinde katı onursal kuralların veya katı bir iç kanunun geçerli olduğu gruplarla bağlantısı ortaya çıkmıştır.”⁵ Buna göre “katı onursal kurallar”, bir fail profilinin kesin olarak ortaya konulmasında merkezi bir rol oynamakta, bir failin kökeninin tespitine yaramakta olup failin “doğu veya kuzey Avrupalı olduğu, yani Batı Avrupalı olamayacağı” sonucu çıkarılabilmektedir.⁶

Bu inanılmaz ithamlar için kesinlikle hiçbir delilin olmamasına yetkili makamlar bu gruplardaki insanların ne kadar gizli hareket ettiklerine bağlamaktadırlar. Bu şekilde düşünme, bu şekilde kısa ve önyargılı sonuçlar çıkarmanın tek bir adı vardır; ırkçılık. On yıldan fazla cinayet serileriyle NSU soruşturmasında görev almış çok sayıdaki polis memurlarının birçoğu tanık olarak mahkemede sorgulanmışlardır. Bu tanık polisler uzun süre haksız yere itham ettikleri kurbanlarla karşılaşmışlardır. Barış sağlamak için, özür dilemek için bir fırsat doğmuştu. Polis memurlarından hiç biri bunu yapmadı.

Bu soruşturmaya katılan memurların ilgililer hakkındaki düşünce tarzının NSU'nun düşünce tarzıyla aynı olması kaderin acı bir ironisidir. Zira cinayet kurbanlarının burada kimlikleri çalınmıştır. Kurbanlar artık, lise bitirme sınavlarına hazırlanan, internet kafede babalarına yardım eden 21 yaşında genç adamlar değildirler. Ailesine daha iyi bir yaşam sunmak için çiçekçi dükkânında ağır çalışan esnaf değildirler. Sadece “Türklerdir”. Bu polis memurlarına göre kendi iradeleri olan insanlar olmayıp aptallık ve kibirden dolayı belli özellik atfedilen bir grubun

temsilcileridirler. “Somut insan bir nesne, sırf bir araç haline getirilip belli ölçülerde aşağılanırsa” insanlık onurunun yaralanması için geçerli yargısal bir formül haline gelir. Bu şekilde NSU tarafından kurbanların yaşamlarına son verilmiştir. Sonrasında da devlet kurbanların ellerinden onurlarını almıştır.

Cevapsız Sorular

23 Şubat 2012 tarihli konuşmasında Şansölye Merkel şu cümleyi sarf etmişti: “Zira böyle bir olayın bir daha meydana gelmemesi için hukuk devletimiz elinden gelen her şeyi yapacaktır.” NSU yeniden ortaya çıkabilir mi? Bu soru NSU’nun tarih olduğu yönünde ölçülü ve anlaşılırdır. Bunu nereden biliyoruz? Almanya’da her gün insanlar ölüyor ve failerin bulunması için soruşturmalar bazen yıllar, bazen onlarca yıl almaktadır. Acziyet göstermek daha uygun olmaz mıydı? Yürekli ve samimi bir şekilde şunun söylenmesi gerekmez miydi: Henüz bilmiyoruz. Hatta bazıları için “aslında tam olarak bilmek istemiyoruz” daha cesurca bir ifade olmaz mıydı?

Çok sayıda cevapsız sorular vardır ve bazılarının cevabı o kadar açıktır ki, bunun için kriminal (soruşturma/ç) memuru veya hukukçu olmaya gerek yoktur. Bugüne kadar yeteri kadar veya hiç cevap bulamayan üç büyük karmaşık soru vardır:

NSU gerçekte ne kadar büyüktür veya büyüktü?

Olayda Anayasayı Koruma Teşkilatı ve diğer gizli servislerin rolleri neydi?

Bir Türk Kurbanın sadece bir kurban olarak değerlendirilmesi gerekirse aksine bu kurbanın ve ailesinin sadece bir şüpheli olarak değerlendirildiği Alman Güvenlik Güçlerinde ırkçılık sorunu ne kadar büyüktür?

Gerçekte NSU ne kadar büyüktü?

NSU'nun büyüklüğü ve yapısı sorusuna cevap verebilmek için olay yerlerinin tamamını inceledim. Eylemlerin birçoğu küçük ara sokaklar veya çıkmaz sokaklarda, şehir merkezlerinin dışında yapılmıştır. Failler bu yerlere nasıl gelmişlerdi? 25 Şubat 2004 yılında 24 yaşındaki Mehmet Turgut saat 10.20'de bir büfe tezgahında öldürülmüştür. İşe yaklaşık iki hafta önce girmişti. Fail veya failer ensesinin sağ tarafına ve şakağına ateş etmişlerdi. Büfe arabası müstakil evler ile Rostock-Toitenwinkel'deki boş platform yapının arasında bulunan yapısız boş alanda park halinde bulunuyordu. Büfe arabasında ne telefon hattı ne de internet vardı. Google'da arama yapabilmek için hiçbir şey yoktu. Katillerin buraya nasıl geldiği sorusu ortaya çıkmaktadır! Bu dönerciye ulaşmak için katiller Almanya'nın doğu-batı mı, yoksa güney-kuzey istikametinden mi gelmişlerdi? Teorik olarak bu mümkündür.

Ancak; Faillerin kendi özel araçları yoktu. Kullandıkları özel araçlar da kiralık araçtı. Araç kiralama belgelerinden kaç km yol gittiklerini biliyoruz. Hangi yollarda gittikleri genel olarak iyi bir şekilde yeniden oluşturulabilmektedir. Mundlos, Bönnhardt, Zschäpe üçlüsü Fehmarn'da tatil yaptıklarında karavan kiralarlardı. Zwickau'dan Fehmarn'a en basit yol mesafesi yaklaşık 620 km'dir. Araç kiralama belgelerine göre bugün karavanla yaklaşık 1.400 km yol kat ettiklerini anlayabiliyoruz. Çevre yollara girmek için fazla yol kat etmiş olamazlar.

Ayrıca başka nedenlerden bu üçlünün olay yerlerini incelemek için çok fazla yol kat etmiş olabilecekleri ihtimal dışı değildir; oldukça dikkatli hareket ederler ve dikkat çekecek her şeyi engellerler. Mutlaka *gerekli* olmasa, Mundlos, Bönnhardt ve Zschäpe'nin Almanya'yı boydan boya, Almanya yollarında binlerce kilometre kat etmeleri

akla uygun değildir. Karayolunda ne kadar çok vakit harcanırsa, rutin kontrollere takılma riski bir o kadar büyüktür. Bir yerleşim yerinin yabancısı olarak komşu yerleşim yerlerinde arabayla hareket edilince ve buralarda ikamet edenler hakkında bilgi toplanınca, bölge sakinleri tarafından gözlemlenme riski üstlenilir.

Kurbanlar ile olay yerinin nasıl seçildiği sorusu neden önemlidir? Çünkü bu sorunun doğru cevaplandırılması, NSU'nun "izole bir hücre olduğu" ve NSU örgütüyle ilgili "soruşturmanın" tamamlandığı yönünde Federal Başsavcılığın temel düşüncesini sarsacaktı. Bu nedenden dolayı Federal Başsavcılık, Köln Probsteigasse'deki bombalama eylemi ile ilgili iki tanık ifadesine fazla bir anlam yüklememektedir. Burada İranlı bir aile tarafından işletilen, gıda ürünleri satan bir dükkân bombayla tahrip edilmiştir. Tanık ifadeleri inandırıcı bulunsaydı, eylemi gerçekleştirenlerin, hukuk devletinin gözleri önünde seri cinayetleri işleyen kişilerin sayısının 3'ten fazla olduğunu kabul etmek gerekirdi.

Ceza Kanunu'nun 129. maddesine göre, bir terör örgütünün kurulması için en az üç kişinin bir araya gelmesi şarttır. . Ancak, NSU, Zschäpe, Mundlos, Bönhardt üçlüsünden müteşekkil ise sırf hukuki açıdan Federal Başsavcılığın görüşüne göre şu pratik sonuç ortaya çıkmaktadır: Üç kişi tarafından kurulmuş ve üç kişiden müteşekkil bir terörist örgüt, Mundlos veya Bönhardt son nefeslerini Eisenach'ta daha sonra yanacak olan karavanda verdiklerinde birdenbire sona ermiştir. Bazı güvenlik güçleri makamları sorunun böylece çözüldüğünü düşünmektedirler. Federal Başsavcılık ve Federal Kriminal Dairesi Temsilcileri, sürekli olarak kamuoyu önünde tekraren "soruşturmasının" tamamlandığı bir "izole hücreden" söz ediyorsa, burada biraz da kendi kendine telkin vardır. Ama bir yalanın sürekli olarak tekrar edilmesi, açık tutarsızlıkları ortadan kaldırmamaktadır.

Michele Kiesewetter'in öldürüldüğü Heilbronn'da tanıklar, olay mahallinde ellerinde yer yer kan izinin olduğu şüpheli bir şahsı gördüklerini bildirmişlerdir. Elbette ki tanıklar yanılabilirler. Ancak bir tanık ifadesinde geçen diğer bilgiler akla uygun, açıkladıkları diğer bilgilere uygun ise o zaman verilen bu bilgileri takip etmek gerekir. Özellikle bu hususta Federal Başsavcılık her zaman gerekli özeni göstermemiştir. Sırf bu "sözde" hatırlamaları reddetmek için bu bilgiler anlaşıldığı kadarıyla yüzeysel olarak kontrol edilmişlerdir.

Probsteigasse, Köln'ün turizm merkezinde bulunmamaktadır. Bura insanların tesadüfen ulaşabilecekleri bir sokak değildir. Bombalanan ilgili dükkân da zaten dikkat çekici bir yer değildir. Dışarıya bakan vitrindeki yazı dikkat çekicidir; "Getränke Schmitz" yazısı konulmuştur. Dükkânın önceki sahibinin adı Schmitz'tir. Ancak görülmeyen Probsteigasse'ye nasıl gidilmiştir? Oldukça uzakta bulunan Zwickau'da yaşayan terörist üçlü nasıl olur da bu dükkânın Schmitz adında bir Alman tarafından değil de İran'dan gelen bir aile tarafından işletildiğini bilebilir? Bu şartlar altında tanıkların ifadelerinin akla uygun olduğundan hareket edilmemeli midir?

NSU'nun büyüklüğü ve yapısı ile şebekesi sorusuna başka bir soru da sıkı sıkıya bağlıdır; bu soru da *neden* sorusudur. Bu *neden* sorusu müvekkillerimi meşgul etmekte, onları harekete geçirmekte ve geceleri uygulamaları kaçırılmaktadır. Kardeşim *neden* ölmek zorundaydı? Kocam yaşamını *neden* devam ettiremedi? *Neden* özellikle o kurban olarak seçildi? Müvekkillerim oç alma veya sanıklara mümkün olduğunca ağır ceza düşüncesinde değildirler. Bunlar müvekkillerimizle yaptığımız konuşmalarımızın sadece küçük bir bölümünü teşkil etmektedirler. Müvekkillerimiz sadece anlamak istiyorlar.

Müvekkillerim İsmail Yaşar'ın kızları ile Abdurrahim Özüdoğru'nun kardeşleridirler. 13 Haziran 2001 tarihinde

Nürnberg'deki terzi dükkânında başından iki kurşunla öldürüldüğünde Abdurrahim Özüdoğru 49 yaşındaydı. İsmail Yaşar, 9 Haziran 2005 tarihinde Nürnberg şehir merkezi Scharrenstraße'de başından ve vücudundan isabet aldığı beş kurşunla öldürüldüğünde bir döner kebab dükkânının sahibi idi. Elli yaşındaydı.

Neden sorusu on yıllardır kurban yakınlarında inatçı bir şekilde düşünce, duygu ve davranışlarına yerleşmiştir. Bazen haklarında "kurban yakınları" diye söz edilir. Ancak bu kavram içinde buldukları durumu açıklamaya yetmemektedir. Bu insanlar sadece "kurban yakınları" değildirler. Bunlar NSU'nun eylemlerinden sağ kalanlardır. Onlar için ölüm hiçlikten gelmiştir. Sevdikleri insanlar; kocaları, sevgilileri, babaları, erkek kardeşleri, kızları, oğulları, arkadaşları ellerinden alınmışlardır. Sonra devlet bu kurban yakınlarına, güvenlik güçlerinin utanmazca mantığına göre ölümlerine kendilerinin sebep olduğunu gerekçe göstererek öldürülenlerin yasalarının tutulmalarına gerek olmadığı söylemektedir. Bir sonraki aşamada bizzat hayatta kalan bu insanlar devlet tarafından şüpheli gösterilmişlerdir. Devlete göre ne ölenler, ne de hayatta kalanlar kurbandı. Acınma, duyarlılık veya yardım talep etme hakları yoktu. Arkadaşları, komşuları uzaklaşmışlar ve yıllarca sosyal izolasyona mahkum edilmişlerdir. Bu ceza da infaz edilmişti; gerek Almanlar gerekse Türkler tarafından. Bu davanın henüz başında müvekkilim bu davanın kafasındaki bütün sorulara cevap vermeyeceğini biliyordu. Bu sorulara cevap bulmak için çok fazla zaman geçmişti, yani şu şekilde formüle etmek gerekir; bazı tanıklar ölmüşler ve çok sayıda belgeler kaybolmuştu. Neden sorusuna cevap bulmayı davanın sonuna kadar boşuna umut etmişlerdi.

Elbette ki Beate Zschäpe bu soruya bir cevap verebilirdi. Müdahil davacılar ile avukatlarının her sorusundan kaçınarak susmaya karar vermişti. Susma hakkıdır elbette. Hiç kimse onu konuşmaya zorlayamaz,

zorlamamalıdır. Ama Bayan Zschäpe aynı zamanda özür dilemiştir. Adamlar, adamları, katlederek bütün bir ülkeyi dolaştıklarında hiçbir şey yapmadığı için özür dilemiştir. Cinayetlerle hiç kimsenin çekmediği kadar acı çeken insanlardan her sözü, soruyu ve cevabı esirgeyen bir insanın özür dilemesinin değeri nedir ki? Konuşmamalıdır. Müvekkillerim de buna karşın ondan bir özür kabul etmemelidir. Ancak Bayan Zschäpe kalbini bir cinayet çukuruna çevirdiği için devletin kararlı bir şekilde Nazi şebekesinin büyüklüğü üzerinde durmalıydı.

Anayasayı Koruma Teşkilatının Rollerini

Davanın sürecinde dinlenen yirmiden fazla *tanık* terörist üçlüye yardım ettiğini açık bir ifadeyle itiraf etmişlerdir. Bunlardan biri bir konut tahsis etmiş, diğeri kişisel eşya taşımış, yine bir diğeri de para ve kimlik bilgileri temin etmiştir. Gerçekte bu şaşırtıcı değildir. Almanya gibi bir ülkede yardım almadan hiç kimse yıllarca yeraltında yaşayamaz. Yataklık yapan yirminin üzerindeki bu şahıslara ayrıca Beate Zschäpe ile birlikte hakkında dava açılan dört kişi daha bulunmaktadır. Yani biz NSU'ya lojistik destek sağlayarak yardım eden en az iki düzine insanın olduğunu biliyoruz. Bilgimizin olmadığı başka kaç yardımcı ve suç ortakları vardır? Bugüne kadar birçok şeyin aydınlatılmadığı hakkında devlet neden ağırdan alıp bunu kabul etmemektedir? NSU'nun gerçekte ne kadar büyük olduğu sorusundan bir sonraki büyük soru kaçınılmaz olarak sorulacağı için mi? Belki de devlet mekanizmasının bir kısmı, kabul ettiklerinden daha fazlasını bildikleri içindir?

Bugün artık herkes için oldukça net olan bir şey vardır; bazı Alman Anayasayı Koruma Teşkilatı çözümün değil sorunun bir parçasıdır. Kamuoyu telaşa düşürülmesine

rağmen, Federal Başsavcılık NSU'nun kendisini ifşa etmesinden sonra soruşturmayı üstlenmesine ve terörist üçlü ile ilgili önemli belgelerin tamamını talep etmesine rağmen, parlamento ve medyanın titizlikle olaylara bakmaya başlamasına rağmen, Şansölye ve Almanya Federal Cumhuriyeti olayın kısmen aydınlatılmasına söz vermiş olmalarına rağmen, devlet aygıtının burada anılan bir kısım belgeleri imha ettiğini kabul etmiştir. Demokratik olarak seçilmiş yönetim ve kamuoyunun ilan edilen iradesine karşı çıkmaya cesaret edemeyen hangi bilgi yeteri kadar önemli olabilir ki?

Somut bir şekilde NSU üçlüsünün üyelerinden birisinin kısmen 19 gizli servis makamlarından biri veya 17 emniyet şubelerinden birisi için Almanya'da Anayasayı Koruma Muhbiri olarak çalışıp çalışmadığı sorusu gündeme gelmektedir. Anayasayı Koruma Teşkilatı Personellerinin terörist üçlünün doğrudan çevrelerine yerleştirildikleri de gayet açıktır. Thüringen'deki Neonazi Oluşumu Anayasayı Koruma muhbirleri tarafından uygulamaya konulmuştur. Özellikle de bu sahnenin en önemli kahramanlarının üçünün çevresinde hiçbir Anayasayı Koruma Muhbiri görevlendirilmemiş midir? Biz elbette bunun gibi bir Anayasayı Koruma Muhbirinin bu terörist üçlünün yeraltına çekildiği güne kadar görevlendirildiğini gayet iyi biliyoruz. Ancak Anayasayı Koruma Muhbiri görevlendirilmesi teröristlerin yeraltına çekilmeleriyle neden sona ermektedir? Bu tamamen akıl dışıdır. Asıl soru Anayasayı Koruma Muhbirlerinin terörist üçlüyle yer altına çekilmelerinin ardından da ilgilenip ilgilenmedikleri değildir, aksine bu Anayasayı Koruma Muhbirlerinin bu üç teröristin yaptıkları hakkında ne kadar bilgiye sahip oldukları ve bu önemli bilgilerin ne kadarını gizli servis makamlarında Anayasayı Koruma yönetimine aktardıklarıdır. Parlamenterlerin araştırma komisyonlarında, bu terörist üçlü hakkında Anayasayı Koruma Muhbirlerinin faaliyeti veya NSU çevresinde

Anayasayı Koruma Muhbirleri hakkında bilgi sahibi olmadıklarını beyan etmeleri oldukça anlamlıdır. Başka ne beklemişlerdi ki? Ne de olsa gizli serviscilerin belgeleri yok etmeleri için dünya kadar zamanları vardı.

Burada bir şey gayet açık ve nettir; bu terörist üçlünün suçlu oldukları hakkında hiçbir şüphem yoktur. 600 tanık ifadesi, çok sayıdaki yerde yapılan olay geri incelemesi ve özellikle de Carsten Schultze ile Beate Zschäpe'nin itiraflarından sanıkların haklı olarak sanık sandalyesinde oturdukları kanaatine vardım. Eylemlerin çoğuna başkalarının da, şimdiye kadar kimlikleri tespit edilemeyen başka şahısların da katıldıklarını düşünüyorum. Bu şahısların sadece yerel bilgi verenler ve kanuni anlamda "suça iştirak eden" şahıslar olmadıkları, aksine eylemde de buldukları ve böylece "fail" olduklarını da düşünüyorum.

Neonazi sahnesi'nde de bu eylemlerin, bu iki sanık veya iki Uwe'ler tarafından yapılmadıkları, aksine kimliği bilinmeyen üçüncü şahıs tarafından yapıldığının iddia edildiği artık biliyorum. Bundan dolayı benim için önemli olan şudur; başka faillerden veya suç ortaklarından söz etsem de, sanıkların veya Mundlos ve Böhnhardt'ın hayattayken işledikleri suç hakkında hiçbir tereddütüm bulunmamaktadır. Üçüncü kişilerin suça katılmaları ne sanıkların, ne de Mundlos ve Böhnhardt'ın affını gerektirir. Bu durum sadece sanık sandalyesinde neden yalnızca beş sanığın bulunduğu sorusunu gündeme getirmektedir.

Biz gizli servisimizin ne bildiğini ve bugüne kadar neyi gizlediğini bilmiyoruz. Bugüne kadar belgelerin neden kilitli tutulduklarını sadece tahmin edebiliriz. Ancak emin olamadığımız sürece bu gizli servislerin bizden ne hakla kendilerine güvenmemizi isteyebileceklerini sorabiliriz.

Siyaset Başarısız Oldu

Siyasi sorumluluk temsili bir sorumluluk türüdür. Burada üstlenilen sorumluluk, şahsın doğrudan gerçekleştirmiş olduğu eylemlerinden kaynaklanmamaktadır; bir çok kişinin önceden dahil edildiği, bir organizasyonun, bir mekanizmanın veya kararların sorumluluğu üstlenilmektedir. Siyasi sorumluluğun sadece sembolik karakteri yoktur, ancak önemli sembolik karakterleri de vardır. Başarısızlığın ve suçun kamuya itiraf edilmesi, şekli yargısal bir davada olduğu gibi benzer tatmin edici bir fonksiyonu olabilir. Bir demokraside hataları somut karar mercilerine atfetmek önemlidir. Sadece bu şekilde güven yeniden kazanılabilir; soyut yapılara ve teknik hata kaynaklarına sorumluluğun atfedilmesi aksini provoke edebilir.

NSU döneminde kaç karar merci sorumluluk üstlenmişlerdir? Klaus-Dietrich Fritsche 1996 ila 2005 yılları arasında Federal Anayasayı Koruma Teşkilatı'nın başkan yardımcılığını yürütmüş olup böylece özgürlükçü demokratik temel düzenimize karşı sağcı terörün denetlenmesinde anahtar rol oynayan figürlerden biri olmuştur. NSU'nun Almanya'da savaş sonrası tarihinde en şiddetli sağcı terörist eylem serisi döneminde böyle bir rol oynamıştır. Kişisel olarak 2003 yılında kaçak NSU Terörist Üçlüsünün olayını üstlerine karşı önemsizleştirmiştir. NSU'nun eylemleri hızla yaygınlaştığı dönemin hemen sonrasında Federal Dairede belgelerin yok edilmesini engellememiştir. Federal Meclis'te kurulan araştırma komisyonunda "bir personelinin bireysel hatasından" söz etmiştir. Sağcı çevrelerden bilgi toplayanların isimlerinin komisyona verilemeyeceğini ifade etmesi skandala neden olmuştu. Sorumluluk üstlenmenin önemli sembolik karakteri vardır. Fritsche bugün Federal Haber Alma Teşkilatının temsilcisi olarak Federal Şansölyeliğin müsteşarıdır.

En tepedeki siyasilerin, "Nasyonal Sosyalist Yeraltı Örgütünün" eylemlerinin önlenmesinde, takibinde ve

incelenmesinde gelecek için sonuçlar çıkarmasını beklememiz gerekirdi. NSU'yu izole edemeyiz ve ülkenin kalanından koparamayız. Olaylar inceleme komisyonlarına ve mahkeme binalarına hapsedilemezler ve öncesinde meydana gelen olayların ülkenin geri kalanıyla hiçbir ilgisinin olmadığı gibi davranamayız. Olaylar, hangi toplumda meydana gelmişlerse, bu toplumdaki soyutlanamayacağı gibi siyasetçilerden, siyasetçilerin siyasetlerinden ve sözlerinden de soyutlanamazlar. Siyasetin çıkarılması gereken sonuçları vardır ve sözcüklerin de sonuçları vardır. Yıllardan beri, cebren uygulanan ve ekonomik bakış açısına göre gayet sade bir şekilde “değerli” ve “değersiz” göçmen farkı yaratan bir siyasetin propagandası yapılmakta ve uygulanmaktadır. Aslında birçok yerde değerli olarak görülmeseler de bu değerli göçmenler hoş karşılanmakta, değersiz göçmenler ise istedikleri yerde kalabilirler, yeter ki kalmak istedikleri yer Almanya olmasın. Buna uygun olarak da kavramlar seçilir; “sosyal asalak” veya “dolandırıcı” sözleri hâlâ zararsız sözcükler gibi kullanılır.

Ben insanın, insanın kurdu olduğuna inanmıyorum (homo homini lupus est). İnsan özünde iyidir, yardımseverdir ve güzeldir. Hiç kimse anasından katil olarak doğmaz ve hiç kimse de Nazi olarak doğmaz. Bunlar katildirler ve yapılacak bir şey yoktur sözü tahrik edicidir. Dikkatli bir şekilde bakmalıyız ve yabancılardan nefret ettiği söylenen çocuklar Böhnhardt ve Mundlos'un nasıl katil olabileceklerini sormalıyız.

Cevabın bir kısmı şudur; bu gençler ülkemizin dili radikalleşmeye başladığında radikalleşmişlerdir. Doksanlı yılların başında demokratik partilerin uslu siyasileri “sığınmacılardan” söz ederlerken, sanki insan olmadıkları, aksine parazit oldukları gibi sözler sarf etmişlerdir. Almanya “yabancı akınıyla” batmaktadır demişlerdir. O tarihten beri pek bir şey değişmemiştir. Yahudiler ve Müslümanların sünnetleri tartışmasında hangi dili ve